

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. M. T.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Kurkou
sídlem náměstí Republiky 679/5, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2022, č. j. MSK 68144/2022, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2022, č. j. MSK 68144/2022, (dále jen „Napadené rozhodnutí“), jímž bylo k odvolání žalobce,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

který byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „ZSP“), a M. G., která byla uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP, v části výroku 2.1. zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „Prvostupňový orgán“) ze dne 29. 3. 2022, č. j. SMO/110616/22/DSČ/JeřK, (dále jen „Prvostupňové rozhodnutí“), a řízení ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP, kterého se měla dopustit M. G., bylo zastaveno, a ve zbytku bylo Prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Dle žalobce je Napadené rozhodnutí nezákonné pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nezákonné pro nesprávné posouzení skutkových a právních otázek správním orgánem. Žalobce uvedl konkrétně následující žalobní body.
3. *Prvním* žalobním bodem žalobce namítal nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro omezení přezkumu a nedostatek důvodů. Jednak tedy namítal rozsah provedeného přezkumu Prvostupňového rozhodnutí žalovaným a s ním související nedostatek odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Žalobce citoval vybrané pasáže textu týkající se přezkumu Prvostupňového rozhodnutí na str. 7 a 8 Napadeného rozhodnutí, a s odkazem na § 89 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „SpŘ“), uvedl, že ze SpŘ neplyne povinnost odvolatele (zde žalobce) tvrdit zkrácení na svých právech. Žalovaným vymezený rozsah přezkumu je přinejmenším zvláštní a již jeho konstatováním došlo k zatížení Napadeného rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti; zároveň konstatování žalovaného, že po procesní stránce neshledal vady řízení, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí, aniž by se blíže vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, zakládá nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí. Dále žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů v otázce dopravního značení v místě dopravní nehody. Ačkoliv se žalovaný touto otázkou zabýval na str. 8 až 10 Napadeného rozhodnutí, uvedl, obdobně jako Prvostupňový orgán, že z vyjádření ŘSD a KÚ MSK vyplývá, že jde o jednopruhovou obousměrnou pozemní komunikaci, přičemž toto tvrzení je dle žalobce v rozporu s faktickým značením komunikace, které žalovaný přehlíží; ze sdělení ŘSD a KÚ MSK takový jednoznačný závěr nevyplývá, a u sdělení ŘSD lze poukázat na rozpor písenného vyjádření s fotografickou dokumentací, která je jeho přílohou. Žalobce se vyjadřoval k této fotografické dokumentaci ŘSD, s jeho námitkami se žalovaný vůbec nevypořádal. Žalovaný ani Prvostupňový orgán se dostatečně nevypořádali s námitkami žalobce vůči závěrům znaleckého posudku Ing. P. S. ze dne 12. 12. 2020 a jeho dodatku č. 1 ze dne 17. 7. 2021 (dále jen „Znalecký posudek“ a „Dodatek k ZP“), zejména v podání žalobce z 8. 6. 2021. Prvostupňový orgán uvedl, že za důkazy v daném případě nelze považovat vyjádření zmocněnce, ani pořízené fotografie, když obviněný ani zmocněnec nejsou osobami, které mohou profesně zvrátit závěry Znaleckého posudku. Ačkoliv na tuto skutečnost žalobce poukázal v rámci odvolání, žalovaný se touto námitkou nezabýval přesto, že ji uvádí při shrnutí odvolání v Napadeném rozhodnutí; takto činí i v dalších případech, např. ohledně opomenutých důkazů a nesprávné aplikace zásady volného hodnocení důkazů. Dle žalobce vyjádření zmocněnce sice není důkazem, nicméně je vyjádřením procesního oprávnění obviněného vyjádřit se k obvinění, které je mu kladeno

za vinu. V podání z 8. 6. 2021 žalobce uvedl konkrétní skutečnosti spočívající ve změřitelných veličinách (vzdálenosti), kterými zpochybňuje věrohodnost vstupních údajů použitých ve Znaleckém posudku, a uvedené formální konstatování žalovaného není dostatečným vypořádáním této žalobcovy námitky.

4. V rámci *druhého* žalobního bodu žalobce namítal vady v procesu dokazování, konkrétně vznik opomenutých důkazů. Dle žalobce došlo ze strany Prvostupňového orgánu k porušení zásady zjištění skutečného stavu bez důvodných pochybností, která je klíčovou pro oblast správního trestání, a nesprávnému hodnocení provedených důkazů, když některé důkazy nebyly hodnoceny řádně, přičemž žalovaný se s tímto postupem ztotožnil. V řízení byl za základ zjištění skutkového stavu vzat prakticky jen Znalecký posudek a Dodatek k ZP, jehož obsah byl nekriticky převzat (na str. 6 až 8 Prvostupňového rozhodnutí byly pouze opsány závěry Dodatku k ZP). Dodatkem k ZP mělo dojít k vypořádání námitek žalobce z 8. 6. 2021, žalobce přitom Prvostupňovému orgánu doložil konkrétní listinné důkazy, celkem 11 fotografií místa pořízených z aplikace Google Maps či ze samotného místa, které zpochybňovaly závěry Znaleckého posudku. Žalobcem doložené listiny představují listinné důkazy ve smyslu § 53 SpŘ, přičemž zástupce žalobce požadoval při ústním jednání před Prvostupňovým orgánem dne 21. 8. 2021 jejich provedení jako důkaz; Prvostupňový orgán se jimi však odmítl zabývat, a na str. 11 Prvostupňového rozhodnutí uvedl, že za důkazy nelze považovat vyjádření zmocněnce, ani pořízené fotografie, neboť obviněný ani zmocněnec nejsou osobami, které mohou profesně zvrátit závěry Znaleckého posudku. Žalovaný se k neprovedeným listinným důkazům v Napadeném rozhodnutí nevyjádřil vůbec, pouze uvedl, že tvrdí-li žalobce, že Znalecký posudek byl nekriticky přijat, pak musí uvést, v čem spatřuje rozpory. Žalobce přitom na konkrétní rozpory (chybný výchozí bod měření, pomocná přímková měření, vycházení ze záznamu neautorizované a nekalibrované kamery, chybná tvrzení ve Znaleckém posudku) poukazoval v podání z 8. 6. 2021. Žalovaný i Prvostupňový orgán se tak dopustili vady v procesu dokazování spočívající ve vzniku tzv. opomenutých důkazů, když předložené fotografie k důkazu neprovedli a jejich neprovedení neodůvodnili, a dále nesprávné aplikace zásady volného hodnocení důkazů a nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí. Došlo tak k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které má za následek nezákonnost Napadeného rozhodnutí a Prvostupňového rozhodnutí.
5. *Třetím* žalobním bodem žalobce namítal rovněž vady v procesu dokazování, konkrétně nesprávnou aplikaci zásady volného hodnocení důkazů. Žalovaný se vůbec nevypořádal s námitkami žalobce ohledně porušení zásady volného hodnocení důkazů Prvostupňovým orgánem, kterou spatřuje v nekritickém převzetí závěrů Znaleckého posudku a Dodatku k ZP správními orgány. Prvostupňový orgán a následně i žalovaný měli závěry Znaleckého posudku posoudit s dalšími důkazy, zejm. se žalobcem předloženými fotografiemi z místa, které poukazují na rozpory ve Znaleckém posudku, např. ohledně závěru, že žalobce musel druhou obviněnou řidičku vozidla VW vidět na vzdálenost 58 metrů, kdy takový závěr by bylo možné učinit jen, byl-li by autobus průhledný, či ohledně rychlosti, kterou se mělo vozidlo pohybovat. Nekritické převzetí závěrů Znaleckého posudku, aniž by byla prověřována jeho věcná správnost, tím spíše ve vztahu k námitkám a důkazním návrhům žalobce, je dle žalobce v rozporu s jím uvedenou judikaturou Ústavního soudu a se zásadou materiální pravdy. Navíc znalec při vypracování Znaleckého posudku vycházel z kamerového záznamu palubní kamery žalobce (str. 11 Napadeného rozhodnutí), přestože tato kamera nebyla kalibrována a údaj o kalibraci neplyne ani ze záznamu, což žalobce uvedl v podání z 8. 6. 2021 s doplněním, že údaje jsou velmi orientační – to prokázal i tím, že v čase

záznamu 0:07, kdy vozidlo prokazatelně stojí, záznam ukazuje rychlost 12,83 km/h, přičemž žalobce uvedl vzdálenost ujetou vozidlem během kamerového záznamu, kterou zjistil měřením vzdálenosti kanalizačních poklopů na vozovce a konkrétním matematickým výpočtem (str. 2 podání z 8. 6. 2021). Na základě toho žalobce uvedl, že průměrná rychlost vozidla byla 15 m/s, tedy 54 km/h, a nikoliv 68 km/h, s níž pracoval Znalecký posudek. Dodatek k ZP do plánu nepromítl snímek ortofoto mapy, na které je umístění kanalizačních poklopů zřejmé; tímto by byla prokázána vzdálenost mezi body a tím ve spojení s kamerovým záznamem na základě výpočtu žalobce průměrná rychlost vozidla žalobce. V podání z 8. 6. 2021 žalobce uvedl i to, že znalec použil nesprávné vstupní údaje o vozidle žalobce, když délku stanovil na 4 390 mm namísto 4 759 mm a hmotnost na 1 370 kg namísto 1 600 kg, což žalobce prokázal technickým průkazem vozidla.

6. V rámci *čtvrtého* žalobního bodu žalobce namítal vadu řízení spočívající v omezení jeho práva k předložení revizního znaleckého posudku, jehož předložení žalobce avizoval v doplnění odvolání z 25. 4. 2022 s tím, že požádal žalovaného o poskytnutí přiměřené lhůty k jeho předložení, eventuálně o přerušení řízení na tuto dobu, a to s odkazem na Prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný však okamžitě vydal Napadené rozhodnutí a zkrátil tak žalobce na jeho procesních právech, zejména v právu na obhajobu. Žalobce zdůraznil, že od podání odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí do vydání Napadeného rozhodnutí bylo fakticky žalobci dáno přibližně 70 dní k předložení revizního znaleckého posudku, čímž mu bylo fakticky upřeno tento posudek předložit, když obvyklá doba na jeho zpracování je až šest měsíců, jak se žalobce u znalců informoval. Usnesení žalovaného ze dne 21. 6. 2022, č. j. MSK 86518/2022, kterým bylo rozhodnuto o nevyhovění návrhu na přerušení řízení, bylo žalobci doručeno ve stejný okamžik jako Napadené rozhodnutí (29. 6. 2022, 12:44:53).
7. *Pátým* žalobním bodem žalobce namítal nesprávné právní posouzení v důsledku vad popsanych v předchozích žalobních bodech. Nesprávné právní posouzení žalovaný učinil, pokud obdobně jako Prvostupňový orgán uzavřel, že žalobce řídil vozidlo po drážním tělese tramvajové dopravy (dle žalobce vozidlo řídil v levém jízdním pruhu), a pokud neuvedl, že řidička vozidla VW M. G. porušila § 12 odst. 5 ZSP. Žalobce tyto námitky vznesl v podání z 8. 6. 2021 a z 2. 2. 2022. S právním posouzením žalovaného stran jízdních pruhů vedoucích ve směru jízdy od ul. Muglinovské k ul. Hlučinské na str. 8 a 9 Napadeného rozhodnutí žalobce nesouhlasí. Dle žalobce dopravní značkou IP 20b nedochází ke snížení počtu jízdních pruhů, ale pouze se jí mění režim (levého) jízdního pruhu z vyhrazeného na běžný. Místo střetu vozidel je dle žalobce v místě, kde jsou směrem k ul. Hlučinská dva (nevyhrazené) jízdní pruhy, mezi nimiž je vodorovné dopravní značení podélná čára přerušovaná V2a, tj. umožňující mezi pruhy přejíždět. Levý pruh byl v místě střetu oddělen od protisměrných dvou jízdních pruhů přerušovanou čarou umístěnou mezi protisměrnými tramvajovými kolejemi – tato přerušovaná čára umožňovala odbočení doleva do ul. Šafaříkova a Špálova, což bylo dle výpovědi M. G. při jednání před Prvostupňovým orgánem jejím záměrem. Na začátku kamerového záznamu střetu vozidel je patrné, že vozidlo VW Golf M. G. má levá kola umístěna při pravém okraji levého jízdního pruhu a pravá kola a větší část vozidla umístěnou na levé straně pravého jízdního pruhu; žalobce má tak za to, že M. G. nesplnila povinnost při odbočování vlevo se zařadit co nejdále vlevo v části vozovky určené pro daný směr jízdy dle § 23 odst. 1 ZSP, takovou částí by byl levý okraj levého jízdního pruhu, tj. prostor mezi tramvajovými kolejemi. Dle žalobce mohlo M. G. dojít i k porušení § 12 odst. 5 ZSP, když rozhodně nelze odbočit z pravého jízdního pruhu přímo doleva přes levý jízdní pruh. Žalobce přitom s vozidlem v místě střetu mohl být v levém

jízdním pruhu, nevyhrazeném, neboť do něj přejel až poté, co minul dopravní značku IP 20b Konec vyhrazeného jízdního pruhu, a aniž by v tomto místě byla dopravní značka IP 18b Snížení počtu jízdních pruhů. Jízdou v místě střetu v levém jízdním pruhu žalobce žádnou povinnost neporušil, řídil se instalovaným dopravním značením. S ohledem na to žalobce nesouhlasí ani s uplatněním principu omezené důvěry vůči M. G., neboť dle žalobce porušila předpisy o provozu na pozemních komunikacích a došlo tak k dopravní nehodě.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. K žalobním bodům odkázal na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, když žaloba je převážně opakováním argumentace uplatněné ve správním řízení, s níž se správní orgány dostatečně a přesvědčivě vypořádaly, a stručně zdůraznil následující.
9. K *prvnímu* žalobnímu bodu žalovaný konstatoval, že Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, všechny námitky žalobce v něm byly dostatečně vypořádány. Nepřezkoumatelnost nezpůsobuje, neodpoví-li správní orgán na každou dílčí námitku, je-li zřejmé skutkové a právní posouzení věci. V odvolacím správním řízení neplatí revizní princip, nýbrž rozsah přezkumu podle § 89 odst. 2 SpŘ. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek, není tak nutné, aby žalovaný podrobně opakoval, co již uvedl Prvostupňový orgán, ztotožňuje-li se s jeho posouzením.
10. Ke *druhému* žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že podání žalobce z 8. 6. 2021 bylo s příloženými fotografiemi předloženo znalci, který na jeho základě vypracoval Dodatek k ZP, v němž se ke všem námitkám žalobce vyjádřil. Za této situace žalobce nebyl nijak krácen na právech tím, že jednotlivé fotografie nebyly formálně provedeny při ústním jednání jako důkaz, když to ani žalobce nenavrhoval. Správní orgán se s námitkami žalobce vypořádal tím, že opatřil Dodatek k ZP, přičemž závěry znalce vyhodnotil jako logické a odůvodněné, považoval je za správné a takto je převzal do svého rozhodnutí.
11. Ke *třetímu* žalobnímu bodu žalovaný zopakoval, že námitky vůči Znaleckému posudku byly vneseny již v řízení před Prvostupňovým orgánem a byly předloženy znalci, který se k nim vyjádřil v Dodatku k ZP. Žalobce tyto námitky opakuje, aniž by reflektoval závěry znalce. Rychlost vozidla znalec zjistil především analýzou nehodového děje, zjištění rychlosti ze záznamu kamery (a to nikoli jen odečtením hodnoty rychlosti, ale výpočtem rychlosti z ujeté vzdálenosti za daný čas) bylo pouze orientační, jak znalec uvedl na str. 6 pod bodem b) Dodatku k ZP, přičemž obě hodnoty se shodovaly. K odlišné hmotnosti a délce vozidla se znalec vyjádřil na str. 10 pod bodem h) Dodatku k ZP, s tím, že všechna vozidla dané kategorie musejí dosáhnout předepsaného brzdného zpomalení; rozdíly mezi skutečnými a znalcem původně uvažovanými veličinami tak nemají vliv na posouzení nehodového děje a závěry posudku.
12. Ke *čtvrtému* žalobnímu bodu žalovaný s odkazem na § 36 odst. 1 SpŘ uvedl, že obviněný má právo až do vydání rozhodnutí vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, a k důkazům o nich, a důkazy navrhopvat. S důkazním návrhem na opatření znaleckého posudku jiného znalce (nikoliv tedy revizního) se žalovaný vypořádal v Napadeném rozhodnutí s tím, že takový důkaz opatřovat nebude, neboť jej považuje za nadbytečný, když skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Za takové situace nebyl ani důvod vyčkávat na předložení takového důkazu žalobcem a nedůvodně prodlužovat řízení; ostatně ani v žalobě žalobce takový důkaz nepředkládá.

13. Pokud jde o *pátý* žalobní bod, žalovaný trvá na závěrech vyjádřených v Napadeném rozhodnutí, tj. že v místě střetu se nachází pouze jediný jízdní pruh pro daný směr jízdy, což je zřejmé nejen z dopravního značení svislého, ale i vodorovného (podélná čára přerušovaná), kdy je levý (vyhrazený) jízdní pruh ukončen spojením s pravým jízdním pruhem bezprostředně za přechodem pro chodce, za kterým je umístěna svislá dopravní značka IP 20b. Žalobce tedy nejel v jízdním pruhu, ale po tramvajovém pásu; současně řidička G. neporušila žádnou povinnost při odbočování vlevo, což ostatně ani není předmětem Napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy Napadené rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal Napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při splnění podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s. ř. s. krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání.
15. Mezi účastníky řízení ve své podstatě nebylo sporu o skutkovém stavu projednávané věci, a proto krajský soud vyšel ze skutkového stavu, jak je uveden v prvním odstavci tohoto rozhodnutí, a jak jej v podrobnostech nesporně tvrdí účastníci řízení, s tím, že skutkové okolnosti níže uvedené v rámci právního posouzení jednotlivých žalobních bodů krajský soud zjistil ze správních spisů.
16. Úvodem právního posouzení projednávané věci, i s ohledem na formulaci žaloby, krajský soud připomíná, že není povinen reagovat na každou dílčí argumentaci žalobce; úkolem krajského soudu je vypořádat se se smyslem a obsahem žalobní argumentace (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2020, č. j. 4 Afs 236/2019-61).

IV.a K nesprávnému právnímu posouzení (*k pátému žalobnímu bodu*)

17. Ze správních spisů se podává, a účastníci to skutkově nerozporují, že k dopravní nehodě, v souvislosti s níž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku mj. podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 ZSP, došlo v městské části Ostrava-Prívov, v úseku hlavní pozemní komunikace ul. Sokolská třída, ve směru jízdy od ul. Muglinovské k ul. Hlučínské, v křižovatce s ul. Špálova. Ve směru jízdy od ul. Muglinovské vedou k ul. Hlučínské dva jízdní pruhy, přičemž levý jízdní pruh je ukončen svislou dopravní značkou IP 18b „Snížení počtu jízdních pruhů“, a k vyznačenému přechodu pro chodce před prodejnou Hruška vede již jen jeden jízdní pruh; za tímto přechodem je svislou dopravní značkou IP 20a vyznačen vyhrazený jízdní pruh pro autobusy a tramvaje, vedený po tramvajovém pásu, který je za vyznačeným přechodem pro chodce u budovy Redl servis ukončen svislou dopravní značkou IP 20b „Konec vyhrazeného jízdního pruhu“. Jízdní pruhy, ukončení jízdních pruhů, vyhrazený jízdní pruh a ukončení vyhrazeného jízdního pruhu je doplněno vodorovným dopravním značením V 1a „Podélná čára souvislá“ a V 2a „Podélná čára přerušovaná“.
18. Podstatou projednávané věci je, zda pozemní komunikace ul. Sokolská třída, jež je v místě dopravní nehody vedena jako obousměrná pozemní komunikace, má pro směr jízdy

od ul. Muglinovské k ul. Hlučinské, konkrétně v křižovatce s ul. Špálova, veden jeden nebo dva jízdní pruhy.

19. Jak plyne z výše uvedeného shrnutí skutkového stavu, na hlavní pozemní komunikaci ul. Sokolská třída se ve směru jízdy od ul. Muglinovské k ul. Hlučinské do místa křižovatky s ul. Špálova nachází postupně tyto (relevantní) informativní provozní značky: IP 18b „Snížení počtu jízdních pruhů“, IP 20a „Vyhrazený jízdní pruh“ s vyznačeným symbolem autobusu a tramvaje v modrých polích v levé části a IP 20b „Konec vyhrazeného jízdního pruhu“ s červeně přeškrtnutou levou částí, v níž jsou v modrých polích vyznačeny symboly autobusu a tramvaje.
20. S využitím Přílohy č. 5 k vyhlášce č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „Vyhláška“), lze konstatovat, že značka IP 18a v projednávané věci vyznačuje snížení počtu jízdních pruhů na jeden; značka IP 20a vyznačuje vyhrazený jízdní pruh pro tramvaje a autobusy a jeho situování ve vztahu k ostatním jízdním pruhům, a značka IP 20b pak tento vyhrazený jízdní pruh ukončuje. Z uvedeného je zřejmé, že značky IP 20a a IP 20b svým vyobrazením vyznačují *situování* jízdního pruhu, jenž vyhrazuje určitým druhům vozidel, vůči ostatním (existujícím) jízdním pruhům; nestanovují však, ač se to tak na první pohled může pro jejich vyobrazení zdát, počet jízdních pruhů, tedy nestanovují ani zvýšení, ani snížení počtu jízdních pruhů. K vyznačení počtu jízdních pruhů slouží jiné značky, a to ty, u nichž je v příslušných přílohách Vyhlášky uvedeno, že „vyznačují počet a uspořádání jízdních pruhů“. Protože v projednávané věci byl počet jízdních pruhů vyznačen pouze k tomu způsobilou značkou IP 18a, dospěl krajský soud ve shodě se žalovaným (str. 8 a 9 Napadeného rozhodnutí) k závěru, že pozemní komunikace ul. Sokolská třída ve směru jízdy od ul. Muglinovské k ul. Hlučinské, konkrétně v křižovatce s ul. Špálova, kde došlo k dopravní nehodě, má veden pouze jeden jízdní pruh, který je od opačného jízdního směru oddělen tramvajovým pásem. Ostatně argumentuje-li sám žalobce, že značkou IP 20b nedochází ke snížení počtu jízdních pruhů, s čímž krajský soud souhlasí, pak této logice odpovídá, že značkou IP 20a nedochází ke zvýšení počtu jízdních pruhů, a proto lze jen stěží dospět k závěru, že značkou IP 20b mohlo dojít „pouze ke změně režimu“ fakticky neexistujícího levého jízdního pruhu z vyhrazeného na nevyhrazený. Z uvedeného plyne, že žalobce řídil vozidlo po drážním tělese tramvajové dopravy, a nikoliv v levém jízdním pruhu, jak se žalobce mylně domnívá. Tato část *pátého* žalobního bodu je s ohledem na uvedené nedůvodná.
21. Shledal-li krajský soud nedůvodnou námitku stran počtu jízdních pruhů v místě dopravní nehody, pak z podstaty věci je nedůvodná i ta část *pátého* žalobního bodu, v níž žalobce namítá, že se žalovaný dopustil nesprávného právního posouzení, když neuvedl, že řidička vozidla VW M. G. porušila, jak se žalobce domnívá, § 21 odst. 3 ZSP (v žalobě zjevně omylem uvedeno § 23 odst. 1 ZSP), a případně i § 12 odst. 5 ZSP.

IV.b K nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí pro omezení přezkumu a nedostatek důvodů (k prvnímu žalobnímu bodu)

22. Pro odvolání ve správním (přestupkovém) řízení platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip vyjádřený v § 89 odst. 2 SpŘ. Podle tohoto ustanovení odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu; správnost napadeného rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy,

vyžaduje-li to veřejný zájem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39).

23. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí přesně uvedl na str. 7:

„Krajský úřad přezkoumal ve smyslu ustanovení § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. (správní řád) soulad napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy a dospěl k závěru, že odvolání je částečně důvodné.

Po procesní stránce neshledal krajský úřad vady řízení, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí. Správní orgán 1. stupně podrobně popisuje svůj postup v řízení na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí. Tím, že ani jeden z obviněných nenamítá, že by byl krácen na svých právech, provedl krajský úřad pouhou kontrolu správnosti postupu správního orgánu 1. stupně a konstatuje, že žádný účastník řízení nebyl krácen na svých právech.

(...)

Tím, že rozhodnutí správního orgánu 1. stupně tvoří s rozhodnutím odvolacího orgánu nedílný celek, přičemž prvostupňové rozhodnutí je precizně vypracované, bude se krajský úřad zejména zabývat námitkami obviněných a hodnocení důkazů.“

24. Krajský soud má za to, že v Napadeném rozhodnutí vymezený rozsah přezkumu Prvostupňového rozhodnutí provedený žalovaným odpovídá § 89 odst. 2 SpŘ a nelze na něm shledat nic zvláštního, natož v něm spatřovat vadu, která by zakládala nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí. Z výše citovaných konstatování nelze dovozovat, že by snad rozsah přezkumu v odvolacím řízení byl omezen proto, že žalobce netvrdil zkrácení na svých právech. Žalovaný konstatoval, že provedl přezkum Prvostupňového rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž stran procesního postupu neshledal vady. Je vhodné podotknout, že žalovaný v tomto ohledu nebyl povinen domýšlet všechny možné vady Prvostupňového rozhodnutí a předcházejícího řízení, předpokládá se totiž přezkum souladu s právními předpisy v obecné rovině, především na základě skutečností zjevných ze spisu, čemuž dle krajského soudu žalovaný dostál.
25. Namítal-li dále žalobce, že pouhé konstatování žalovaného, že po procesní stránce neshledal vady řízení, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí, aniž by se blíže vypořádal s odvolacími námitkami, způsobuje nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí, pak ani této námitce nelze přisvědčit. Žalobce měl v tomto ohledu zjevně v úmyslu odkázat na odvolací námitky týkající se nedostatečného vypořádání námitek žalobce vůči Znaleckému posudku a dále opomenutých důkazů a nesprávné aplikace zásady volného hodnocení důkazů. S těmito námitkami se však žalovaný, byť implicitně, vypořádal (v podrobnostech viz dále).
26. Konečně v rámci tohoto žalobního bodu žalobce namítal nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, a to v otázce dopravního značení v místě dopravní nehody. Ani tato námitka však není důvodná. Žalovaný se otázce dopravního značení („faktického“, jak uvádí žalobce) podrobně věnoval na str. 8 a 9 Napadeného rozhodnutí, jeho úvahy jsou plně přezkoumatelné a založené na přesvědčivých důvodech, a jak plyne z části IV.a tohoto rozsudku, s jeho závěry se krajský soud ztotožňuje. K námitkám o nedostatečnosti vypořádání odvolacích námitek, týkajících se otázky dopravního značení, žalovaným, pak krajský soud připomíná, že *„[s]právní orgán nemusí reagovat na každou dílčí námitku. Správní orgán může mj. vystavět vlastní argumentaci, v jejíž konkurenci pak námitky*

účastníků neobstojí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů má proto místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2023, č. j. 10 Afs 10/2023-78). Žalovaný svou ucelenou argumentací implicitně vypořádal odvolací námitky, o nichž má žalobce za to, že byly vypořádány nedostatečně. Pro úplnost nicméně krajský soud dodává k žalobní argumentaci následující. Ze sdělení KÚ MSK a sdělení ŘSD ČR jasně plyne, že pozemní komunikace ul. Sokolská třída ve směru jízdy od ul. Muglinovské k ul. Hlučinské je v místě dopravní nehody jednopruhová, což je ostatně i výslovně konstatováno v Napadeném rozhodnutí. Krajský soud neshledal žádný rozpor v písemné a fotografické části sdělení ŘSD ČR, ostatně tento rozpor žalobce shledával na základě svého mylného posouzení dopravního značení v místě dopravní nehody, což se prolíná celou žalobou. Není pravdou, že by se žalovaný ani Prvostupňový orgán dostatečně nevypořádali s námitkami žalobce vůči závěrům Znaleckého posudku, jelikož toto vypořádání nespočívalo pouze v žalobě několikrát omílaném konstatování Prvostupňového orgánu, že za důkazy v daném případě nelze považovat vyjádření zmocněnce, ani pořízené fotografie; nadto tímto tvrzením zjevně minil Prvostupňový orgán poukázat na skutečnost, že závěry Znaleckého posudku nelze adekvátně zvrátit pouze procesním vyjádřením účastníka řízení, u něhož nelze očekávat, že disponuje potřebnými odbornými znalostmi, resp. to ani netvrdí (srov. bezprostředně navazující konstatování Prvostupňového orgánu, že žalobce ani zmocněnec nejsou osobami, které mohou profesně zvrátit závěry znaleckého posudku). Prvostupňový orgán v návaznosti na námitky žalobce ohledně Znaleckého posudku (podání žalobce z 8. 6. 2021 včetně 11 fotografií) totiž opatřil Dodatek k ZP, v němž se znalec k těmto námitkám vyjádřil. Krajský soud má ve shodě se žalovaným (str. 11 Napadeného rozhodnutí) za to, že takovému postupu Prvostupňového orgánu nelze nic vytknout, zvláště pak za situace, kdy žalobce zpochybňoval zejm. vstupní údaje Znaleckého posudku. Vypořádání těchto námitek v Dodatku k ZP pak Prvostupňový orgán převzal do Prvostupňového rozhodnutí s tím, že se s ním ztotožňuje; za takové situace nebylo nezbytné, aby se s námitkami žalobce věcně vypořádával ještě sám Prvostupňový orgán, který nedisponuje takovými odbornými znalostmi, jako znalec.

IV.c K opomenutým důkazům a nesprávné aplikaci zásady volného hodnocení důkazů (ke druhému a třetímu žalobnímu bodu)

27. S ohledem na výše provedený výklad (zejm. v části IV.a tohoto rozsudku) krajský soud úvodem vypořádání tohoto žalobního bodu předesílá, že se neztotožňuje se žalobcem, že by došlo ze strany Prvostupňového orgánu k porušení zásady zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, naopak je po prostudování správního spisu toho názoru, že skutkový stav byl zjištěn zcela dostatečně a žádné pochybnosti v něm nevystávají.
28. K námitce žalobce je potřeba korigovat konstatování Prvostupňového orgánu, že fotografie přiložené k podání žalobce z 8. 6. 2021 nelze považovat za důkaz. Fotografie nepochybně lze považovat za důkazní prostředek ve smyslu § 51 SpŘ. Dále je však nutno poukázat, jak se podává ze správního spisu, resp. samotného Dodatku k ZP, že žalobcem předložené fotografie zjevně byly, jako součást podání z 8. 6. 2021, předloženy znalci pro účely vypracování Dodatku k ZP (žalobce sám uvedl, že fotografie dle něj měly zpochybňovat závěry Znaleckého posudku). Vyjadřoval-li se znalec k námitkám žalobce ke Znaleckému posudku, přičemž tyto námitky výslovně odkazovaly na přiložené fotografie, pak dle krajského soudu nelze dospět k závěru, že se jedná o tzv. opomenuté důkazy. K dotčeným fotografiím v řízení bylo přihlédnuto, i když k důkazu nebyly samostatně provedeny přímo

Prvostupňovým orgánem. Prvostupňový orgán, resp. žalovaný, se pak dotčeným fotografiím věnovali implicitně již tak, že se ztotožnili se závěry Dodatku k ZP, jenž s fotografiemi pracoval. Za popsané situace dle krajského soudu nelze dospět k závěru, že by neprovedením fotografií k důkazu přímo Prvostupňovým orgánem mohl být žalobce dotčen na svých veřejných subjektivních právech. V rámci řešené námitky pak krajský soud neshledal ani to, že by se Prvostupňový orgán a žalovaný dopustili nesprávné aplikace zásady volného hodnocení důkazů či že by Napadené rozhodnutí trpělo vadou nepřezkoumatelnosti.

29. Není pravdou, že by ve správním řízení byl za základ skutkových zjištění vzat výlučně a nekriticky Znalecký posudek a Dodatek k ZP, když správní orgány vycházely mj. i z protokolu o ohledání místa dopravní nehody, vypracovaného plánu místa dopravní nehody, fotodokumentace místa dopravní nehody a sdělení KÚ MSK a sdělení ŘSD ČR (str. 3, 6 a 10 Prvostupňového rozhodnutí). Ke Znaleckému posudku a Dodatku k ZP, jakož i k jejich hodnocení, se žalovaný vyjádřil na str. 10 a 11 Napadeného rozhodnutí. Ke konkrétní námitce, že znalec vycházel při určení rychlosti vozidla z kamerového záznamu palubní kamery, která nebyla zkalibrována, se vyjádřil žalovaný na str. 11 Napadeného rozhodnutí s odkazem na str. 21 Znaleckého posudku, když uvedl, že rychlost vyplývá z kamerového záznamu, přičemž byla potvrzena analýzou nehodového děje. Krajský soud k tomu dodává, že na str. 6 Dodatku k ZP, jakož i na str. 8 Prvostupňového rozhodnutí, je výslovně uvedeno, že analýza nehodového děje využívá záznamy kamery, co se týče rychlosti, jako orientační údaj (tudíž ve shodě se žalobcem), vlastní stanovení rychlosti v době dopravní nehody je zpracováno v analýze nehodového děje. Námitkou stran postavení vozidla žalobce (ve smyslu na jakou vzdálenost mohl vidět vozidlo M. G.) se Prvostupňový orgán zabýval průběžně na str. 8 až 10 Prvostupňového rozhodnutí. S námitkou ohledně nesprávných vstupních údajů o vozidle žalobce, o nichž se žalobce jen v obecné rovině domnívá, že mohly mít vliv na závěry Znaleckého posudku, se Prvostupňový orgán vypořádal na str. 10 Prvostupňového rozhodnutí. Pro vyloučení pochybností krajský soud připomíná, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek, a uzavírá, že na základě námitek žalobce nedospěl k závěru o porušení zásady volného hodnocení důkazů ani zásady materiální pravdy.
30. Námitky uplatněné v rámci *druhého* a *třetího* žalobního bodu tedy nejsou s ohledem na shora uvedenou argumentaci důvodné.

IV.d K omezení práva předložit revizní znalecký posudek (ke čtvrtému žalobnímu bodu)

31. Ze správních spisů k tomuto žalobnímu bodu krajský soud zjistil, že žalobce v doplnění odvolání z 25. 4. 2022 s odkazem na Prvostupňové rozhodnutí učinil důkazní návrh spočívající v tom, že předloží revizní znalecký posudek zpracovaný soudním znalcem, přičemž jméno soudního znalce a předpokládaný termín vyhotovení znaleckého posudku a jeho předání odvolacímu správnímu orgánu sdělí, a za účelem předložení revizního znaleckého posudku požádal o poskytnutí přiměřené lhůty, eventuálně o přerušování řízení. Žalovaný vydal 21. 6. 2022 usnesení (dále jen „Usnesení“), kterým nevyhověl návrhu na přerušování řízení s odkazem na § 36 odst. 1 SpŘ a § 97 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „PřestZ“), a odůvodněním, že až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu může obviněný (žalobce) předložit nové důkazy; dále citoval § 85 PřestZ a uvedl, že správní orgán nemá ze zákona povinnost přerušit řízení. Odvolání žalobce proti Usnesení bylo rozhodnutím Ministerstva dopravy z 22. 8. 2022 zamítnuto a Usnesení bylo potvrzeno. Ministerstvo dopravy

konstatovalo, že žalovaný neměl povinnost přerušit řízení, jelikož nebyl splněn ani jeden z důvodů v § 85 PřestZ; žalobce měl mnoho možností k vyjádření v rámci řízení; Prvostupňový orgán zaslal žalobci Znalecký posudek (resp. Dodatek k ZP) 21. 7. 2021, žalobce měl tedy do vydání Napadeného rozhodnutí lhůtu k vypracování znaleckého posudku 11 měsíců a jeden den; a co se týče namítané lhůty 70 dnů, pak tato nebyla stanovena pro doložení znaleckého posudku, ale jednalo se o dobu trvání odvolacího řízení, k čemuž Ministerstvo dopravy doplnilo, že sice žalovaný nedodržel lhůtu 30 dnů pro vydání rozhodnutí o odvolání, nemělo to ale podstatný vliv na řízení a jen to prodloužilo žalobci lhůtu k předložení znaleckého posudku. Krajský soud ze spisu dále ověřil, že žalobce se ke Znaleckému posudku vyjádřil podáním z 8. 6. 2021; Dodatek k ZP byl žalobci doručen 21. 7. 2021; (blanketní) odvolání žalobce podal 12. 4. 2022 a doplnil jej podáním z 25. 4. 2022; Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno 29. 6. 2022; Usnesení bylo žalobci doručeno 29. 6. 2022.

32. Jak plyne ze skutečností uvedených výše, žalobce měl Znalecký posudek k dispozici již v době před 8. 6. 2021, když podáním z tohoto dne, doručeným Prvostupňovému orgánu 9. 6. 2021, se ke Znaleckému posudku vyjádřil. Minimálně od 8. 6. 2021 tedy měl žalobce objektivně možnost zadat zpracování vlastního znaleckého posudku. Dodatek k ZP, který byl zpracován k námitkám žalobce v podání z 8. 6. 2021, pak byl žalobci doručen 21. 7. 2021, od tohoto dne tedy měl žalobce možnost nechat zohlednit v rámci zadání vlastního znaleckého posudku i obsah Dodatku k ZP. Žalobce však po celou dobu přestupkového řízení k zadání vlastního znaleckého posudku nepřistoupil, až v doplnění odvolání z 25. 4. 2022 učinil v tomto ohledu důkazní návrh, ovšem zpracování znaleckého posudku ani v této době zadáno neměl (neuvedl konkrétního znalce a neznal tak ani předpokládané datum vyhotovení znaleckého posudku). Za takové situace nelze žalovanému vytýkat, že již neprodlužoval trvání přestupkového řízení, zvláště pak, když z Napadeného rozhodnutí je zjevné, že o skutkových okolnostech věci neměl pochyb. Žalobce tak dle krajského soudu nebyl omezen v právu na předložení znaleckého posudku, když k tomu měl v průběhu přestupkového řízení dostatek časového prostoru, pročez nelze shledat ani jeho tvrzené související omezení v právu na obhajobu. V odvolacím řízení nebylo nijak negováno procesní právo žalobce uvádět nové skutečnosti nebo důkazy (srov. § 36 odst. 1 SpŘ ve spojení s § 97 odst. 1 PřestZ; str. 7 a 8 Napadeného rozhodnutí). Dobu, po kterou trvalo odvolací řízení, nelze považovat za „faktickou“ lhůtu k předložení znaleckého posudku, jak se snaží dovozovat žalobce. V tomto ohledu je nutno připomenout, že žalovaný měl k vydání rozhodnutí o odvolání zákonem stanovenou lhůtu (bez zbytečného odkladu, jinak zpravidla nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení; viz § 71 odst. 1 a 3 SpŘ), byť ji, v tomto ohledu „ve prospěch“ žalobce, nedodržel. Už vůbec pak krajský soud neshledává, jak byla skutečnost, že Usnesení bylo žalobci doručeno společně s Napadeným rozhodnutím (dodáno do datové schránky zástupce žalobce bylo usnesení o cca 10 minut dříve než Napadené rozhodnutí), způsobilá zasáhnout do žalobcových veřejných subjektivních práv. Návrhu na přerušení řízení Usnesením vyhověno nebylo, a tedy i kdyby bylo Napadené rozhodnutí vydáno a doručeno žalobci až o několik dnů později, není zřejmé, jaký vliv by to na žalobcovu právní sféru mělo, jelikož avizovaný znalecký posudek zjevně k dispozici neměl, když jej nepřiložil ani později k žalobě. S ohledem na vše uvedené krajský soud uzavírá, že čtvrtý žalobní bod není důvodný.

V. Závěr a náklady řízení

33. Závěrem krajský soud pro úplnost uvádí, že v podstatě veškerá žalobní argumentace směřuje proti posouzení dopravního značení, resp. počtu jízdních pruhů v místě dopravní nehody, a proti stanovené rychlosti žalobcova vozidla, tj. do jediných dvou skutečností, jejichž nesprávné posouzení by reálně mohlo zasáhnout do žalobcových veřejných subjektivních práv, když v projednávané věci zakládají jeho odpovědnost za přestupky. Posouzení uvedených skutečností je však založeno na objektivních skutečnostech (viz opět část IV.a tohoto rozsudku a ohledně rychlosti odst. 29 tohoto rozsudku), o nichž dle krajského soudu není pochyb, a proto i kdyby se správní orgány dopustily některého z procesních pochybení, která žalobce namítá, nejednalo by se o vadu, která by měla mít vliv na zákonnost Prvostupňového rozhodnutí, resp. Napadeného rozhodnutí.
34. Vzhledem k tomu, že po posouzení žalobních bodů dospěl krajský soud k závěru, že nejsou důvodné, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Výrok o nákladech řízení má pak oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nicméně protože mu nad rámec úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly, náhrada nákladů řízení mu přiznána nebyla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 27. června 2024

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
samosoudce